Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: ”Fra Gaden”, i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 10. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790705568/facsimile.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i denne liste. Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: Det Danske Sprog- og Litteraturselskab

vise mig derom, samt om at han ikke havde taget dem. Jeg efterkom hans Forlangende, og fandt ganske rigtigt en Sum af syv Skilling liggende i et Æskelaag.

Nu er De Vidne, sagde han, Pengene er der.

Gudbevares, sagde jeg; men jeg har rigtignok ikke isinde at blive her den hele Nat.

Gjør Ingenting, svarede Karlen, De kan stadigt væk bevidne, at jeg ikke har taget dem.

Jeg beroligede ham, og han løb afsted for at redde mere. I mit stille Sind besluttede jeg, ikke at være mindre samvittighedsfuld end Karlen, og at bevogte den reddede Skat, indtil i det mindste en Anden kom, til hvem jeg kunde overdrage Ansvaret. Men uheldigvis faldt mit Øie paa nogle beskrevne Ark, der laae paa Bordet. Jeg kjender ingen større Fristelse; jeg kan neppe gaae forbi et Stykke skrevet Papir, som ligger paa Gaden, uden først at gjøre mig bekjendt med Indholdet; hvor var det da muligt at lade dette ligge urørt, især nu, da Huset brændte saa klart og Haandskrivten var saa tydelig, at der ingen Uleilighed var forbunden med at kige deri. Jeg saae strax, at det var et Slags Dagbog; Slutningen var endogsaa skreven for kort Tid siden; Blækket var næsten vaadt endnu. Min Nysgjerrighed var stærkt pirret; jeg vil ikke dølge det, jeg er ikke ganske fri for denne Feil; min nys opvakte Samvittighedsfuldhed sov ganske ind alt som jeg læste videre. Jeg skuede omkring. Der var Ingen i Nærheden, som saae ud til at være Eiermanden. Pludselig faldt det mig ind, hvor let Papirer kunne fordærves af Regnen eller spredes for Vindene som salig Trops kritiske Blade. Jeg samlede Manuscriptet sammen. Det forekom mig, at jeg havde seet tilstrækkeligt paa Branden, jeg kunde altid faae Leilighed at levere Eieren sine Papirer, hans Navn vilde vel findes deri; kort, der var altfor mange Grunde for at gaae, til at jeg skulde blive et Øieblik længer. Jeg skyndte mig afsted, og overlod den mig betroede Pengesum til den lunefulde Skjæbne, eller til den Første den Bedste, der kunde have Brug for syv Skilling.

Jeg var imidlertid ikke naaet ret langt med mine fundne Papirer, Luerne af det brændende Huus oplyste endnu mine flygtende Fjed, da min Opmærksomhed blev henvendt paa to Herrer og en Dame, der standsede for at see paa Ilden. Den yngste af Herrerne sagde:

Saa, nu slog Ilden ud af dine Vinduer, Vilhelm; Herregud, vi have

dog havt mangen fornøielig Time i det gamle Hummer. – Damen, der holdt den Anden under Armen, græd, og sagde:

Der har jeg levet min bedste Tid.

Aa lad det brænde, sagde hendes Ledsager i en ligegyldig Tone; jeg har assureret. Tilmed, vi ere jo gaaet ud for at opsøge os en anden Vigvam, lad saa kun Flammerne udslette Sporet af vor gamle. Men kom, lad os gaae; jeg synes ikke her er fuldkomment comfortabelt.

Ja, lad os gaae, sagde den Yngre; thi som det lader morer man sig med at høre paa os.

Da vil jeg paa det Venskabeligste fraraade Enhver at følge efter os, tilføiede den Forrige i en bestemt Tone.

Det var altfor tydeligt, at disse to sidste Replikker gjaldt mig; jeg følte, at jeg kunde have fortjent dem; men jeg kan ikke ret vel finde mig i, at man troer, jeg lader mig skræmme. Jeg gik derfor hen imod dem, idet jeg sagde:

Uagtet Deres venskabelige Raad vil jeg dog følge Dem, hvis det ikke er Dem beleiligt, strax at forunde mig en Samtale.

Den Yngre foer hen imod mig, saa jeg i en Fart maatte stille mig *en garde*; men den Ældre standsede ham og sagde:

Stille Felix, jeg kjender denne Herre; han er ikke nogen *mouchard*. Tilgiv mig, henvendte han sig derpaa til mig, idet han rakte mig Haanden; havde jeg kjendt Dem strax, skulde jeg ikke have sagt disse Ord. Det var ikke vor Hensigt, at fornærme Dem personlig, og saaledes tænker jeg, at De ikke længere har nogen Grund til at forlænge vor Samtale.

Deres Ord er mig tilstrækkeligt, svarede jeg; men da jeg har den Ære at være kjendt af Dem, saa har De vel ikke længere nogen Grund til at fraraade mig at følge Dem. De yttrede før, at her ikke var comfortabelt.

Han var noget forlegen for Svar, imidlertid begyndte han:

Dersom De kjendte de Omstændigheder, som gjør, at jeg ikke gjerne vil være seet af en vis Person –

O, jeg er aldeles ikke nysgjerrig, forsikkrede jeg; men da jeg tilfældig hørte en Yttring, hvoraf jeg slutter, at De boer i det brændende Huus –

Ja min Herre, sagde han bestandigt forlegen, men dog i en mere bestemt Tone. Dersom De, som sagt, kjendte de Begivenheder, som